

## REGRETE TÂRZII

De când era mic, Ștefan o urmărea cu drag pe mama lui cum îngrijea plantele din casă. Îi plăcea să o vadă cum le udă cu grijă, cum îndepărtează frunzele uscate și cum le șterge praful cu răbdare. Mama se bucura enorm atunci când o floare înflorește, dar se întrista la fel de mult atunci când vreo plantă se ofilea, în ciuda îngrijirii ei atente.

Într-o zi, Ștefan i-a spus mamei că vrea și el o plantă doar a lui, pe care să o crească și să o îngrijească singur. Mama i-a cumpărat o azalee superbă și l-a rugat să aibă grijă de ea în același timp cu ea, atunci când se ocupa de celelalte plante. I-a explicat că așa se poate asigura că nu uită ceva important și că nu îi face, din greșeală, vreun rău.

Două săptămâni, Ștefan a ascultat. Dar, într-o zi, a început să îl deranjeze faptul că trebuia să facă lucrurile după regulile mamei. Își dorea să fie "stăpân" pe floarea lui.

Așa că, într-o dimineață, când mama a plecat la piață, el a luat dispozitivul de stropit — cel care îi plăcea lui cel mai mult — și a pornit la treabă. A dat câte un puf pe fiecare centimetru al azaleei. Uneori chiar două. Când a obosit, a pus stropitoarea la loc și s-a întors la jocurile lui.

Spre seară, însă, azaleea era ofilită. Mama a privit planta cu mirare.

— Ce s-o fi întâmplat cu ea? a întrebat ea, îngrijorată.

Ștefan a ridicat din umeri și a fugit în cameră. Știa că exagerase cu „puf-ul”, dar nu avea curajul să recunoască.

A doua zi, florile erau complet uscate.

— Ștefan, tu știi ceva mai mult decât știu eu despre ce s-a întâmplat? l-a întrebat mama cu blândețe.

— Nu... a răspuns el încet.

— Eu sunt gata să te ascult, i-a spus ea. Se vede pe chipul tău că adevărul e altul.

Atunci copilul a oftat și a mărturisit:

— Ieri, cât ai fost plecată, am dat cu „puf” pe fiecare floare.

— Cu „puf”? Dar cum ai ajuns tu la stropitoarea din cămară? Eu o pun mereu sus, pe ultimul raft...

— A, nu aia. Am folosit-o pe cea din baie. Era în masca de sub chiuvetă, a spus el, mândru că a găsit altă soluție.

Mama a tresărit. A deschis ușa dulăpiorului, iar recipientul cu soluție pentru geamuri era pe jumătate gol.

— Ștefan... sticlele seamăună între ele, dar nu toate au același conținut. Pe cea de la flori am refolosit-o după ce am spălat-o bine. Dar tu... ai stropit azaleea cu soluție de geamuri. Practic, ai otrăvit-o fără să vrei.

Când a auzit, copilul a început să plângă și a fugit în camera lui. Mai târziu, crezând că nimeni nu îl vede, s-a apropiat de floarea lui și a șoptit cu regret:

— Te rog să mă ierți... n-am vrut să-ți fac rău.

Mama, care îl urmărise din prag, s-a apropiat de el a doua zi și i-a vorbit cu blândețe:

— Ștefan, sunt momente în viață în care, oricât de rău ne pare, nu putem repara ceea ce s-a stricat. De aceea, este atât de important să ascultăm, să cerem sfat și să nu facem lucruri necugetate. Dumnezeu ne cheamă la responsabilitate și la ascultare, pentru binele nostru.

### **Dragi copii, ce învățăm din povestea lui Ștefan?**

Că este bine să ascultăm de părinți, să cerem ajutor atunci când nu știm ce să facem și să fim atenți la sfaturile lor. Ei ne iubesc și vor să ne protejeze de situații neplăcute. Iar ascultarea — de părinți și de Dumnezeu — ne ferește de multe regrete târzii.

Să fiți copii ascultători și responsabili!